

Vanessa Steinacher

O VIAȚĂ , CU CLARA

Cartea I din seria
Insula

București, 2025

O viață cu Clara

ISBN: 978-630-307-087-2

Editor: Roxana Măciucă

Design copertă: Daniel Eberhat

Redactare: Ines Simionescu

DTP: Daniela Pascu

Imagine copertă: Roxana Stan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEINACHER, VANESSA

O viață cu Clara / Vanessa Steinacher. - București : Neverland, 2025

ISBN 978-630-307-087-2

82

Autor: Vanessa Steinacher

© 2025 pentru prezenta ediție: Editura Neverland

Această carte este protejată prin copyright și nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor.

Editura Neverland este membră a **Grupului Editorial Universul Juridic**

Tel.: +40 21.314.93.15; +40 790 557 986

editura@neverland.ro

www.neverland.ro

www.facebook.com/editura.neverland

Comenzi online:

Librăria UJmag

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

www.ujmag.ro

www.facebook.com/ujmag

Seria *Insula* a fost realizată în colaborare cu bunul meu prieten Bernardo Conde, căruia țin să-i mulțumesc pentru întregul parteneriat bazat pe respect, implicare și devotament, ce mi-a îmbogățit viața cu una dintre cele mai frumoase experiențe personale și profesionale pe care le-am trăit vreodată.

Dedic această primă carte din serie tuturor celor care muncesc cu iubire și devotament pentru binele lor suprem și al celor din jurul lor, celor ce au înțeles că mai presus de idei stau faptele noastre și modul sănătos de gândire raportat la legile divine și care știu că ne aflăm cu toții în plin proces de vindecare și purificare. Seria *Insula* este inspirată de doctrina filozofică a lui Allan Kardec.

Dedic această carte celor care consideră că bunătatea și generozitatea sunt cele mai mari virtuți.

Personajele și întâmplările din această carte sunt fictive.

Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este accidentală și neintenționată de autor.

Trecuseră trei zile de când plecase, iar dorul de ea începuse să se instaleze. Simțeam cum mă strânge în interiorul stomacului ca o menghină și, dacă închideam ochii, puteam vedea ultima fotografie mentală pe care am făcut-o în momentul plecării ei. Îmi simțeam entuziasmul, dar și teama. Planul era făcut și memorat de ea ca un bagaj invizibil de care știa că trebuia să aibă grijă chiar dacă urma să uite de el cu desăvârșire.

Mă rugam constant pentru ea, trimițându-i de la distanță cele mai frumoase gânduri și intenții. Deși intrasem în procesul prin care învățam să trăiesc fără ea, recunosc că îmi lipseau enorm discuțiile noastre și compania ei.

Zilele fără Clara treceau, transformându-se în săptămâni, apoi în luni. Viața mea revenise la normal, dar cu amintirea ei în inima mea. Lucram mult la Centru, discutam cu pacienții, mă străduiam să ușurez acomodarea pe Insulă a nou-veniților, iar seara luam cina cu câțiva dintre membrii familiei mele cu care locuiam în aceeași casă, împărțându-ne momentele care avuseseră loc peste zi. De multe ori discutam nostalgici despre trecut, dar, în general,

în casa noastră era o atmosferă veselă, fiind mereu recunoscători că aveam șansa să fim din nou împreună. Ne aminteam de-atât de multe persoane pe care le iubeam, dar care erau departe...

După o zi mai lejeră la Centru, m-am bucurat să găsec în frumoasa noastră bibliotecă două cărți nou apărute despre traumă, pe care abia așteptam să le citesc relaxat sub portocalul din grădină. Cu cărțile în mână și binedispus, parcurgeam drumul spre casă admirând, ca de obicei, minunatele flori cu formele și culorile lor atât de diverse și strălucitoare cu care erau decorate aleile; flori cu un parfum divin care doar pe o insulă ca aceasta ar putea exista. Cum pășeam agale, aproape hipnotizat de parfumul florilor, am dat nas în nas cu Pedro, cât pe ce să ne izbim unul de altul.

— Oh, Bernardo, prietene! Unde-ți stau gândurile? a întrebat el râzând.

— Pedro!? Ați venit!

Ne-am îmbrățișat ca doi prieteni dragi, apoi, bucuros să-l revăd, l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat? Toată lumea se întreba când vă întoarceți!

— Așa e. Misiunea noastră a necesitat mai mult timp. Sincer, începusem să cred că aveam să eșuăm, dar, până la urmă, totul s-a rezolvat, slavă Tatălui nostru și tuturor prietenilor care ne-au ajutat și au muncit neconținut.

— Slavă Tatălui! V-ați întors toți, nu? Și Angelo!?

— Sigur! Azi-dimineață am ajuns cu toții pe Insulă.

Angelo e mentorul și dragul meu prieten. Abia așteptam să-l revăd ca să-mi povestească, atât cât ar considera el

potrivit, despre misiunea încheiată cu succes și să mă bucur din nou de binecuvântata lui prezență, de înțelepciunea vorbelor lui care mereu îmi dădeau o stare de siguranță și de bine, de încredere, înțelegere și iubire paternă.

După câteva zile, la mult așteptata întâlnire cu Angelo, în cadrul discuțiilor noastre pline de învățături, am amintit de plecarea Clarei, care lăsase în sufletul meu o bucurie imensă a legăturii noastre, dar și o liniște apăsătoare. Cu o blândețe de nedescris a spus:

— Vezi tu, prieten drag, darurile bunului nostru Tată ceresc vin către noi în orice moment, indiferent unde am fi sau în ce situație ne-am afla. E de ajuns să primim cu bucurie aceste binecuvântări și să le păstrăm în sufletele noastre ca pe niște giuvaiere de care să avem grijă în permanență ca de florile de pe Insula noastră pe care le admirăm în fiecare zi în drumul tău spre casă. Interacțiunea voastră din tot acest timp, care îți umple sufletul de bucurie, îți poate oferi șansa de a îmbogăți cu încă o carte frumoasă noastră bibliotecă și nu numai.

Sfatul lui Angelo îmi mângâia sufletul, simțind apoi cum intra în lăuntru meu și-mi învăluia inima ca un balsam binefăcător. Știam că, scriind povestea legăturii mele cu Clara, nu doar că mă va ajuta să transform durerea absenței ei în acceptarea adevărată a situației în care mă aflam, dar îmi trezea totodată și marea speranță că, prin această metodă, poate îmi voi reaminti mai multe lucruri din trecutul nostru îndepărtat.

Prima fază

Îmi aduc aminte în detaliu ziua în care am cunoscut-o. Amândoi ajunseserăm la Centru în aceeași zi: eu ca asistent și ea ca pacientă. În timpul dimineții acelei zile, când mie și noului meu coleg Ricardo ni se dădeau ultimele indicații înainte de a începe munca de acolo, Clara fusese deja transportată în salon dormind ca majoritatea pacienților care ajungeau. Eu și colegii mei așteptam să se trezească, acordându-le îngrijiri în timpul somnului. Unii aveau nevoie de un somn îndelungat, alții de unul mai scurt. Instructorul care se ocupa de noi insistase să ținem mereu seama de unicitatea fiecărui caz, fiind apoi puși în temă despre situația lor, care era cât se poate de personalizată. De asemenea, ne spusese că, în cele mai multe cazuri, pacienții dormeau o perioadă mai mare ca să se trezească pentru scurtă vreme, iar mai apoi să aibă din nou nevoie de regenerare prin somn, fără să se știe în prealabil de câte episoade de odihnă

îndelungată ar avea nevoie fiecare dintre ei care, odată intrați în Centrul nostru, deveneau automat rezidenți.

După instructaj, eu și colegul meu ne-am separat pentru a ne prezenta și a-i cunoaște inițial pe pacienții care se aflau într-un stadiu de recuperare mai avansat și care socializau în grădina Centrului. Intrat în grădină, nu am putut să nu mă opresc pentru câteva secunde și să nu observ toată frumusețea de care eram înconjurat. Decorată cu pomi și o mulțime de flori în nuanțe minunate și sedefate, grădina părea un colț de rai care putea să fie o sursă de inspirație pentru orice peisagist talentat. După ce m-am prezentat și am socializat cu pacienții mai vechi, i-am vizitat și le-am acordat îngrijiri celor din interior, care erau deja treziți, urmând ca în ultima parte a zilei să intru în saloanele cu pacienții care dormeau. Clara se afla în al treilea salon în care intrasem. M-am apropiat de ea, i-am verificat starea pentru perioada de somn și am constatat că era totul în regulă pentru acel prim stadiu în care se afla. După ce am încheiat tratamentul, m-am îndreptat spre ușă cu intenția de a intra în următorul salon și am atins clanța, dar parcă ceva mi-a oprit mâna, așa că mi-am tras-o înapoi. Mi-am întors capul, m-am dus din nou lângă ea fără să-mi înțeleg reacția și am privit-o. Se citea suferința pe chipul ei în urma traumatismelor avute, dar și liniștea de care avea atâta nevoie. Pielea măslinie era uscată și fără viață ca a unui cadavru, iar părul ei negru era mat, dar știam că, în scurtă vreme, tratamentele noastre o vor ajuta și-și va recăpăta strălucirea. Îi priveam armonia feței analizându-i simetria ochilor și proporțiile aproape perfecte. Buzele maronii, deși păreau complet lipsite de viață, aveau o formă frumoasă. M-am așezat lângă

ea și, cu palma peste a ei, am închis ochii și m-am rugat din toată inima pentru recuperarea sa, apoi mi-am continuat vizitele în alte saloane. Așa s-a terminat prima zi de muncă la Centru. Ajuns acasă, am rememorat fiecare caz cu ajutorul fotografiilor mentale pe care le aveam cu pacienții.

Zilele și săptămânile treceau repede. Munca la Centru era solicitantă, dar plină de satisfacții. Eram bucuros de statutul meu și abia așteptam ziua următoare ca să merg din nou, mai ales că formam amicitii cu unii dintre pacienți, urmărindu-le cu uimire starea care se îmbunătățea de la o zi la alta. Cu cei care se simțeau aproape foarte bine ieșeam uneori din incinta Centrului pentru a vizita unele locuri ale Insulei sau pur și simplu pentru a lua o gură de aer proaspăt într-un alt decor. Spre finalul programului era mereu rândul meu să vizitez saloanele celor care dormeau pentru a le verifica starea și pentru a le administra tratamentul pentru perioada de somn. Pielea și părul Clarei își recăpătaseră culoarea și luciul, făcând-o să pară o femeie vie și frumoasă. Pleoapele ei aveau o nuanță rozalie, iar genele lungi și întoarse păreau mai dese și mult mai sănătoase. I se regeneraseră unghiile, dând iluzia de alungire a degetelor, lucru care îi ajuta micile mâini să pară mai delicate. După tratament, rămâneam uneori lângă ea și o priveam cu senzația că deja o cunoșteam sau că semăna foarte bine cu cineva cunoscut mie.

Pacienții, colegii și conducerea Centrului păreau mulțumiți de munca mea și asta mă bucura foarte mult. Sigur că nu făceam totul perfect, având în vedere lipsa mea de experiență în domeniu, dar cazurile de care mă ocupam și instructajul permanent de care beneficiaam mă ajutau să fiu

mereu conștient de faptul că era o perioadă în care trebuia să învăț continuu. Lucrurile erau foarte bine organizate, în așa fel încât niciunul dintre noi, asistenții, să nu facă greșeli majore. Așadar, cazurile mai complicate erau preluate de colegii care lucrau deja de mulți ani în acel Centru sau în unele asemănătoare din alte locuri. Visul meu era să devin medic și-mi propusesem să merg la cursuri și să învăț, atât cât îmi permitea timpul, cât mai multe despre corpul uman și nu numai, însă, pentru ca acel vis să se îplinească, știam că aveam nevoie de mai multă experiență în munca mea de asistent.